

seal mälestuse tulukest kui küünlaid põlema, ning „nuku laulud“ kostawad kui unenäud nende waimu föriwa.

Täna õhtu tegi Mäe mõisa Jaan ka Joani-õhtut ja sutsus ka Dr. Mets'a oma maasilamarjaliise tütre Mariga pidule. Wana doktor kõhweldas käll vastu, ütles tähtist wana wara veel läbiwaa-data olla, aga Marilene ei jätnud järele, muud kui: tule ja tule! Ja wanamees tündis wiimaks vastupanemast ära ja tuligi. Oh seda lusti ja rõõmu, mis Mari sellest tundis! Õhtul tegi Kaarli suure Jaani tule ülesse, kelle ümber mõisa rahwas leelustasivad ja „nuksu joossiwad“. Mari oli ka tule juures ning tema punased põsed olivid Jaani tule paistel just kui koidu punaga kaetud. Õnnetus, wõi kes teab, mis sell neiukesel olt, tema pidi issatulesse wahitima. Miks siis nit? Noh, Kaarli ei töötnud enam oma filmi tema pealt ära, wahitis wahet pidamata ilka Mari otsa, ja kuhu see Mari siis pidi wahitima? Wahitis tulesse. Aga ära wahit, noor piiga, palju tulesse! Tuli paneb teise tule põlema ja see teine tuli, armastuse tuli, ongi see tuli, mis juba mõnegi neiu südame ära põletanud. Aga Mari ja Kaarel olivid juba üksteise omad, seda teadstiwad nad ilma sõna lauusumata ja wandeta. Wõis see aga nii kergeste korda läks, noorus oli takistamas. Aga ehit jaame näha ka, mis sellest wiimaks lõik wälja tuli.

Wana Dr. Mets oli selle üle pool pahane, kudas üht wana wara, nagu Jaani päew on, omeli nii-suguse uue aja sisaga ja läraga wõib pühitseda.

Kui aga Jaan talle ära seletas, et see päew ühtlasti ka tema sündimise päew olla, siis jäi wanamees tasasemaks, — ta ei kõlwanud ju teise mehe sündimise päewa pühitsemist laita.

Kaarli sai gimnaasist labti ning läks suurkoolis põllutallitust õppima, et kord oma isa mõusat uue aja teaduse järele ise rawitseda. Mari aga kósus ja kastvis, kui roost õis, ning igamees, kes teda nägi, pidi ütlema: „Oleks see minu omada!“

Aga Mari ei olnud sellegi nii suguse ütleja oma Et meil Kalendri tegijatel mitte niipalju aega ei ole, noorte inimeste südame asju nit ära seletama hakkata, kui nad just on, ja et meil see viis on, mõnikord ka selle juures natuke luisata, jellepäras tätame Kaarli ja Mari armastuse lugu nende teada. Et meie aga siiski ka romantilisi mõtteid awaldada tahame, siis valume siin Kaarli ja Mari asjus lauliku Schiller'i appi, kes mitte ei luiska. Kui nüüd Kaarli suurkoolist läbt olt jõuudnud, siis olivid asjad just nit, nagu Schiller kirjeldab:

Waat', seal siis seisab noorus' ehtes,
Kui taewa ingli luju sees,
Kui koidupuna luldseis tähtes
Noor nelu lahkest tema ees.
Seal tõuuseb igatsus ta rinda,
Mis mitte üles rääkida,
Ta sada lohtes mulla pinda
Ta lastab pisaratega.
Rääb puna valgel neitsi jälg'del,
Et juhtuks õnnelks tereto.
Ta murrab õisi muru läil'del,
Kellega armu ehita'.